

Sygn. akt I C 145/15

Na rozprawie dnia 8 grudnia 2015 roku

Powód E. W. stawił się osobiście.

Za pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. nie stawił się mimo należytego powiadomienia go o terminie rozprawy, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności i nie składał wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kazimierz Firlej
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Boczek

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2015 roku w Suchej Beskidzkiej

sprawy z powództwa **E. W.**

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

1. oddała powództwo w całości;
2. kosztami procesu obciąża powoda.

Sygn. akt I C 145/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 8 grudnia 2015 r., sygn. akt I C 145/15

Pozwem z dnia 30 kwietnia 2014 r. (k. 2) powód E. W. wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku o sygn. VI Nc-e (...) wydanego w elektronicznym postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód Wydział VI Cywilny z powództwa (...) Sp. z o.o. oraz zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu (k. 2/2) powód podał, iż w dniu 26 kwietnia 2014 r. otrzymał zawiadomienie o wszczęciu wobec jego osoby postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Krowodrzy w Krakowie N. G. na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty o sygn. VI Nc-e (...) wydanego w elektronicznym

postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód Wydział VI Cywilny. Powód wskazał, iż nigdy nie zawierał umowy z pozwanym, nie wie co to za podmiot, a wobec tego, że nie posiada on strony internetowej, powód nie ma możliwości nawiązania z pozwanym kontaktu. Powód nie wie na jakiej podstawie faktycznej pozwany oparł swoje roszczenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Nadto, powód podniósł, iż w okresie, w którym miało dojść do doręczenia mu nakazu zapłaty w trybie art. 139 k.p.c., w miejscu zamieszkania powoda przebywała cały czas jego żona, która nie pracuje i zajmuje się domem, wobec czego powód wywodzi, iż doręczający mógł poświadczyć nieprawdę w zakresie dwukrotnego awizowania przesyłki. Powód podał również, iż w związku ze wskazaną sprawą złożył zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej S. o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty o sygn. VI Nc-e (...), w którym nakazał E. W., aby w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 803,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 4 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 210,78 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wniósł sprzeciw do tego Sądu. Postanowieniem z dnia 17 marca 2014 r., sygn. akt VI Nc-e (...), wskazanemu nakazowi zapłaty nadano klauzulę wykonalności. Pozwany wnioskiem z dnia 4 kwietnia 2014 r., złożonym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Krowodrzy w Krakowie- N. G., wniósł o wszczęcie egzekucji przeciwko powodowi na podstawie wskazanego tytułu wykonawczego.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie, wskazać należy, iż stosownie do treści przepisu art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku, zgodnie z § 2, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Pozwany w niniejszej sprawie nie zajął żadnego stanowiska, bowiem nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na wyznaczone terminy rozprawy w dniu 2 lipca 2015 r. oraz w dniu 8 grudnia 2015 r. Zaszły zatem podstawy do wydania wyroku zaocznego w sprawie.

Jednocześnie, wskazać należy, iż na gruncie niniejszej sprawy bezsporne były te okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie, co do których, wedle treści przepisu art. 339 § 2 k.p.c., istniało domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda, jedynie jednak za wyjątkiem tych, które według Sądu budziły uzasadnione wątpliwości. Domniemywa się bowiem, iż w sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie, obligującej Sąd do wydania wyroku zaocznego, okoliczności te (za wyjątkiem budzących wątpliwości) zostały przyznane przez stronę pozwaną i są zgodne z prawdziwym stanem rzeczy. W tym kontekście Sąd nie przeprowadzał zatem postępowania dowodowego, a ustalenia faktyczne, poczynił jedynie w oparciu o twierdzenia powoda, które zdaniem Sądu nie budziły wątpliwości, uznając je- zgodnie z powyższym- za okoliczność bezsporne.

Jak wynika z art. 840 k.p.c. dłużnik może żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli: 1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście; 2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane, gdy tytułem jest orzeczenie sądowe to wtedy dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Ponadto z powództwem tego rodzaju może też wystąpić małżonek przeciwko, któremu sąd

nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787 k.p.c. jeżeli wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi się nie należy (art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c.). Wprawdzie przepis art. 840 § 1 k.p.c. nie określa bliżej zdarzeń, które mogą być podstawą merytorycznej obrony dłużnika podjętej w powództwie egzekucyjnym. Powszechnie przyjmuje się jednak, że określenie zdarzeń, o jakich mowa w art. 840 § 1 obejmuje zjawiska i stany świata zewnętrznego oraz objawy wewnętrznego życia stron, z którymi pozytywne przepisy prawa materialnego łączą wygaśnięcie zobowiązań albo które powodują niemożność egzekwowania świadczeń wynikających z tytułu egzekucyjnego. Przykładowo, dłużnik może wskazywać, że zobowiązanie wygasło na skutek zapłaty czy wykonania zobowiązania (art. 451 k.c.), złożenia do depozytu, dobrowolnego zwolnienia z długu (art. 508 k.c.), świadczenia w miejsce zapłaty (art. 453 k.c.), czy też nie może być egzekwowane, ponieważ rozłożono świadczenie na raty lub odroczone jego spełnienie, albo gdy występuje trwała niemożliwość świadczenia, a także gdy wydano wyrok na korzyść współdłużnika solidarnego (art. 375 § 2 k.c.). Ponadto, w literaturze przyjmuje się, że powództwo opozycyjne może przybrać postać: powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, powództwa o ustalenie nieistnienia należności albo powództwa o umorzenie postępowania egzekucyjnego sądowego lub administracyjnego.

Zdarzeniem, na którym oparto klauzulę wykonalności, jest wydanie tytułu egzekucyjnego. W piśmiennictwie zwraca się uwagę, że należy odróżnić sytuacje, gdy tytuł egzekucyjny korzysta z powagi rzeczy osądzonej (orzeczenie sądu oraz orzeczenia zrównane z nim pod względem skutków, np. wyrok sądu polubownego) oraz gdy tytuł ten takiej cechy nie posiada (m.in. akt notarialny, ugoda sądowa, bankowy tytuł egzekucyjny). Należy również wskazać, że powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym lub natychmiast wykonalnym orzeczeniem sądowym, gdyż ma ono na celu pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, a nie podważenie treści orzeczenia sądowego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Przedmiotem sporu w sprawach z powództwa z art. 840 k.p.c. jest wykonalność tytułu wykonawczego. Zasadność roszczenia stwierdzonego orzeczeniem sądowym może być rozpatrywana tylko na podstawie zdarzeń, które nastąpiły po wydaniu orzeczenia sądowego, nie może więc być oparte na zarzutach poprzedzających wydanie tytułu egzekucyjnego.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu z podnoszonych przez powoda okoliczności w niniejszym postępowaniu nie wynika, aby zachodziła którakolwiek z przesłanek wymienionych w art. 840 § 1 k.p.c., w szczególności wskazana w punkcie 1 tegoż artykułu, uzasadniająca uwzględnienie powództwa przeciwegzekucyjnego. Na marginesie, wspomnieć należy, że Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę nie oceniał wniesionego do Sądu powództwa pod kątem przesłanek z art. 840 §1 pkt 3 k.p.c., albowiem przepis ten nie może znaleźć w niej zastosowania, gdyż dotyczy innej sytuacji prawnej. W niniejszej sprawie, powód swoje roszczenie oparł w istocie o okoliczność nieistnienia po stronie pozwanego roszczenia, stwierdzonego tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty z dnia 7 stycznia 2014 r., sygn. akt VI Nc-e (...), wskazując, iż nie zawierał z pozwanym żadnej umowy, nie zna pozwanego. Powyższe oznacza, iż powód zaprzecza w rzeczywistości treści tytułu egzekucyjnego. Tymczasem, konstruowanie takiego zarzutu przez powoda możliwe jest jedynie wówczas, gdy nie stoi temu na przeszkodzie m.in. powaga rzeczy osądzonej (res iudicata), z którego to przymiotu co do zasady korzystają prawomocne orzeczenia sądowe. W konsekwencji, za pomocą wskazanego powództwa przeciwegzekucyjnego nie można kwestionować treści tytułu egzekucyjnego w postaci prawomocnego orzeczenia sądowego, albowiem orzeczenie to wiąże sąd w sposób wyłączający ponowne badanie stwierdzonego w nim obowiązku (vide wyrok SN z dnia 12 grudnia 1972 r., II PR 372/72, opubl. OSP 1973, z. 11, poz. 222). W konsekwencji, tak skonstruowana podstawa faktyczna powództwa, w istocie dotycząca zarzutu nieistnienia zadłużenia, w sposób jednoznaczny świadczy o braku spełnienia przesłanek powództwa przeciwegzekucyjnego i wobec tego- braku możliwości uwzględnienia powództwa w tym zakresie.

Z kolei, ewentualne uchybienia formalne popełnione w toku postępowania o nadanie klauzuli wykonalności, dłużnik może zwalczać w drodze zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, do złożenia którego termin biegnie od dnia doręczenia dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji (art. 795 § 2 k.p.c.). Za pomocą wskazanego środka odwoławczego możliwe jest kwestionowanie przede wszystkim istnienia prawomocnego tytułu egzekucyjnego. Powód podniósł, iż przedmiotowy tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty nie został mu skutecznie doręczony, wskazując jednocześnie, iż zgodnie z jego wiedzą doręczenie przedmiotowego nakazu zapłaty zostało

uznane za skuteczne w trybie art. 139 k.p.c. Natomiast, powód nie neguje okoliczności, iż przesyłka sądowa była adresowana na prawidłowy adres jego zamieszkania. Jeśli zatem powód kwestionuje skuteczność doręczenia nakazu zapłaty, a więc w istocie kwestię formalno- prawną, która pozostaje w zakresie badania przez sąd w postępowaniu o nadaniu klauzuli wykonalności, to w istocie powód wskazane zarzuty winien był podnosić w ewentualnym zażaleniu na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, zgodnie z przepisem art. 795 k.p.c.

Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094). Na gruncie niniejszej sprawy, wskazana przez powoda podstawa faktyczna powództwa pozwalała na ocenę, iż brak jest przesłanek do uwzględnienia powództwa. Należy jeszcze raz podkreślić, iż Sąd w postępowaniu, którego przedmiotem jest powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, nie może badać słuszności orzeczenia sądowego w chwili jego wydania nawet wówczas gdy – jak to się określa w literaturze przedmiotu – nastąpiło podstępne wyłudzenie orzeczenia.

Z uwagi na powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

W pkt. 2 sentencji wyroku, Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., uznając powoda za stronę przegrywającą sprawę zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.